

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У.бр. 18027/10
17.10.2011. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Вукицом Латинковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца др.Д. Г. из Б., Улица ..., чији је пуномоћник Р. Р., адвокат из Ш., ..., против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове бр. ... од ... године, са заинтересованим лицем др.Д. П. из Б., Улица ..., у предмету пријема у радни однос, по одржавној усменој јавној расправи дана 17.10.2011.године, у седници већа од 17.10.2011. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба се **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу један диспозитива, прима се у службу на неодређено време П. С. Д. у Војно-медицинску академију, Сектора за материјалне ресурсе Министарства одбране Републике Србије, место службовања Б., на радно место лекар специјалиста опште хирургије, ВСС; ставом два диспозитива решење о распоређивању на радно место и утврђивању осталих радних права и обавеза, након добијања позитивних резултата безбедносне провере, донеће надлежни руководиоца одређен тачком 3. Одлуке о овлашћењима за решавање у управним стварима у Министарству одбране (“Службени војни лист” бр. 02/08 и 15/08); у ставу три диспозитива оспореног решења, лице из тачке 1. овог решења прима се у радни однос са датумом јављања у службу; а ставом четири диспозитива прописано је да је ово решење ништаво уколико за лице из тачке 1. овог решења резултати безбедносне провере буду негативни.

У тужби поднетој Управном суду дана 10.02.2010. године и на усменој расправи тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законских разлога. Посебно указује на повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер

решење не садржи разлоге који упућују на одлуку каква је донета, односно не наводи се колико је било пријављених кандидата на конкурс за поуну два наведена радна места, колико кандидата је испуњавало услове конкурса, нити имена тих кандидата, како су ранжирани и на основу којих параметара. У оспореном решењу тужени орган није образложио да ли је попуњено друго радно место за које је расписан конкурс, односно уколико је остало непопуњено који су разлози за непопуњавање истог. Посебно истиче у тужби да је на ВМА обавио специјализацију из опште хирургије у периоду од ... до ... године, по уговору ... бр. ... од ... године, па сматра да је имао предност приликом пријема у службу, у односу на остале кандидате. Истиче да је изборни поступак спроведен на основу одредаба Закона о државним службеницима који се није могао применити у конкретном случају, јер су радна места на ВМА места за војне службенике на које се примењује Закон о Војсци Србије. Предложио је да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи, као незаконито.

У одговору на тужбу и на усменој расправи тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице није доставило одговор на тужбу, нити се одазвало позиву за јавну расправу, иако су му тужба и позив достављени, што се види из потписаних доставница које се налазе у списима предмета.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца и овлашћеног заступника туженог органа, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу, списка предмета као и навода странака изнетих на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да тужбу ваља одбацити.

Ово стога што у проведеном управном поступку тужиоцу није омогућено право жалбе, у складу са одредбама члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије и члана 16. Закона о државним службеницима, чиме је повређено начело двостепености у решавању из члана 12. Закона о општем управном поступку, као и право тужиоца на делотворан правни лек из члана 13. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и право на приступ суду садржано у члану 6. став 1. наведене Конвенције и члана 36. став 2. Устава Републике Србије, па нису испуњени услови из члана 14. Закона о управним споровима, за вођење управног спора.

Према одредби члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр.116/07 и 88/09) на права и дужности професионалних војних лица и војних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењује

се пропис о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

У члану 16. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр.79/05...104/09) је прописано да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба овим законом није изричито искључена, а у ставу 2. истог члана закона је прописано да жалба се изјављује у року од 8 дана од дана пријема решења, ако овим законом није одређен краћи рок.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о општем управном поступку је прописано да против решења донесеног у првом степену странка има право на жалбу, а у ставу 2. истог члана Закона је прописано да само законом може се прописати да у појединим управним стварима жалба није допуштена, и то ако је на други начин обезбеђена заштита права и правних интереса странке, односно заштита законитости.

Одредбом члана 36. став 2. Устава Републике Србије (“Службени гласник РС” бр. 98/06) прописано је да свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

У члану 13. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ-Међународни уговори“ бр.9/03) је прописано да свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој конвенцији има право на делатворан правни лек пред националним властима без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству, а у члану 6. став 1. наведене конвенције се гарантује право на приступ суду ради заштите грађанских права и интереса.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09) је прописано да управни спор може се покренути против управног акта који је донет у другом степену, а у ставу два истог члана закона је прописано да управни спор може се покренути и против првостепеног управног акта против кога није дозвољена жалба у управном поступку.

Како Закон о Војсци Србије не прописује поступак пријема у службу војних службеника, нити је донет подзаконски акт којим је то регулисано, то по оцени овог суда, у складу са одредбом члана 8. став 5. наведеног закона, тужени орган је био дужан да тужиоцу омогући право на жалбу, у складу са чланом 16. Закона о државним службеницима и чланом 12. Закона о општем управном поступку, чиме је ускраћено право тужиоца на делотворни правни лек из члана 13. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и право на приступ суду садржану у члану 6. став 1. наведене конвенције, а у складу са чланом 36. став 2. Устава Републике Србије.

Стога је обавеза Управног суда да наведену повреду отклони тиме што ће тужиоцу омогућити коришћење права на улагање жалбе као редовног правног средства у

управном поступку, у складу са одредбом члана 200. став 6. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да када је против решења могуће изјавити жалбу, а странка је погрешно упућена да против тог решења нема места жалби или да се против њега може покренути управни спор, рок за жалбу тече од дана достављања решења суда којим је тужба одбачена као недопуштена, ако странка није пре тога поднела жалбу надлежном органу.

У жалби изјављеној против првостепеног решења тужилац може указати на све повреде закона које је изнео у овој тужби, а надлежни другостепени орган је у обавези да све наводе жалбе оцени у складу са чланом 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је тужбу одбацио применом одредбе члана 26. став 2. у вези става 1. тачка 6. Закона о управним споровима, а рок од 15 дана за подношење жалбе против оспореног решења од ... године, тече од дана достављања решења суда.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.10.2011. године, 5 У 18027/10

Записничар
Вукица Латиновић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП